

[C. O. Pedersen.]

de velstillede, men saa paahviler dem til den Tid den samme Pligt, som der nu paahviler Nutidens velstillede.

Det forekommer mig derfor ikke, at den højtærede Minister har Ret i den Betragtning, medmindre han med disse Ord vilde lede Tanken hen paa, at en Præmiebetaling for Aldersrenten i og for sig ikke var saa urimelig. Jeg ved ikke, om jeg har misforstaaet den højtærede Minister, men ellers er der i Virkeligheden ikke nogen Logik deri. Der er ingen Logik i, at man betaler Præmie for Invalidenteren og derved sikrer sig Aldersrente. Hvis der skal være Logik i det, maa man ogsaa have en Præmie med for Aldersrenten. Men jeg har maaske misforstaaet den højtærede Minister.

Nu vender jeg mig til de enkelte Afsnit af Lovforslaget.

Det første Afsnit af Lovforslaget angaar jo Sygeforsikring. Det, der slog mig, da jeg læste dette Afsnit, var at se, hvorledes det nu staaer til for Socialdemokraterne i Sammenligning med Aaret 1927. Det, man først lægger Mærke til, er, at de 2 Kr. pr. Medlem som Bidrag fra Statens Side bliver staaende. Nu ved jeg ikke, om ærede Medlemmer er i Stand til at erindre, hvorledes det ærede Medlem Hr. Weygaard i sin Tid paa Socialdemokratiets Vegne her talte om den „Skade“, som den daværende Minister tilføjede Sygekasserne ved at sætte Statens Bidrag ned fra 3 Kr., som det den Gang var, til 2 Kr. Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet i 1927 spaaede Undergang for Sygekasserne ved det „Attentat“, der blev øvet paa dem.

Nu ser jeg, at de 2 Kr. bliver staaende, og det skal den højtærede Minister ikke høre ilde for af mig, jeg anerkender, at den højtærede Minister lader dette Bidrag fra Staten blive staaende. Det forekommer mig at være en smuk Oprensning til Flertallet i 1927 og en smuk Oprensning til den tidligere Socialminister, der gennemførte det, som nu her bliver staaende.

Det samme er Tilfældet med Medicinaludgifterne. Dem satte vi i 1927 ned. Den Gang betalte Staten de 25 pCt. af disse Udgifter, og dette Tilskud strøg vi i 1927 under voldsom Protest fra Socialdemokratiets Side. Man har jo angrebet os nu i 2½ Aar, saa det har staaet efter, men nu ser jeg alligevel, at det tidligere Tilskud ikke gaar igen i det foreliggende Forslag. Ogsaa herfor vil jeg yde den højtærede Minister min fulde Anerkendelse.

Men saa kommer jeg til det andet Punkt i Sygekasseloven, Lægeudgifterne.

Det ærede Medlem Hr. Holger Larsen sagde, at Sygekasserne havde nu i de 2 Aar faaet 1,3 Mill. Kr. for lidt, og at dette Tilskud skulde sættes op. Det, der skete i 1927, var jo, at vi satte Tilskuddet ned fra 25 pCt. til 15 pCt., ganske vist med Maksimum 2,4 Mill. Kr., men det svarer jo til denne Nedgang af 10 pCt. Nu kommer altsaa den højtærede Minister med Forslag om at forhøje Statstilskuddet til Lægeudgifterne med 1,3 Mill. Kr., det vil sige, at Statens Anpart i Lægeudgifterne bliver de 25 pCt.

I denne Foranstaltning tror jeg ikke, den højtærede Minister har været ganske heldig; det forekommer mig ikke, at den er særlig velbegrundet. Hvis nu endelig Sygekasserne havde været i Vanskeligheder, havde jeg haft meget lettere ved at forstaa, om Ministeren havde valgt at røre ved Statstilskuddet pr. Medlem; men naar Kendsgerningen er den, at Lægerne har baaret den Nedsættelse, der fandt Sted i 1927 — at det er en Kendsgerning, fremgaar af Overenskomsterne —, saa forekommer det mig meget daarligt begrundet just at sætte Tilskuddet til Lægeudgifterne op.

Det er jo næsten, som om Ministeren vilde give Lægerne en Opfordring til ved næste Forhandling at søge at faa Taksterne sat op. Naar Lægerne en skønne Dag opdager, at nu giver Staten igen de 25 pCt. af Lægeudgifterne for Sygekasserne, saa skulde jeg kende Lægerne meget daarligt, om ikke de sagde: Maa vi ikke faa en Del af disse Procenter. De kommer i Virkeligheden ikke Sygekasserne til gode, de kommer Lægerne til gode.

Jeg erindrer meget tydeligt fra Forhandlingerne i 1927, at det ærede Medlem Hr. Weygaard spaaede alle Ulykker for Patienterne netop ved denne Nedsættelse af Tilskuddet til Lægeudgifter og store Ulykker ogsaa for Sygekasserne. Nu kunde det nok interessere mig at vide, hvor mange Sygekasser der siden 1927 er kommet i Vanskeligheder og har set sig nødsaget til at forhøje Kontingentet, for der blev netop sagt den Gang: Det vil jo føre til, at vi maa forhøje Kontingenterne. Jeg kunde lide at vide, hvor mange Sygekasser der siden 1927 indtil i Dag har set sig nødt til at forhøje deres Kontingent eller har været udsat for at maatte angribe deres Formue. Men det er jo Ting, der maa kunne oplyses i Udvalget, og jeg glæder mig til, at den højtærede Minister vil give disse Oplysninger.

§ 6, 1ste Stykke, som det ærede Medlem Hr. Holger Larsen talte om, og som den højtærede Minister i sin Forelæggelsestale ogsaa var inde paa, er i Bemærkningerne i